

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙

ฝึกหัดนิสัย

ก่อนจ้งหัน

ในศาลาใหญ่นั้นนะ ใครไปชนไม้ชนขอนมาจากไหน ขอนซุงขอนชิงเอามาเต็มไว้ ที่ศาลาใหญ่นั้น ใครเอามาทำอะไร ต่อไม้อะไรชนเข้ามากองอยู่นั้น ฟาดเข้าป่าให้หมด ใครมาทำลายวัด เราเป็นคนรักษาวัด ไม้วัดถุนี่มันพิลึกนะเหยียบบรรรม วัดถุเหยียบบรรรมเวลานี้กำลัง มันไปชนมาจากไหนก็ไม่รู้มากองไว้ที่นั่น เราออกไปเห็นตอนบ่ายเมื่อวาน เอาหนีให้หมด วัดถุนี้มันพิลึกนะมันเหยียบบรรรม ไปที่ไหนเต็มไปหมดศาลาเมื่อวานนี้ ขอนไม้ต่อไม้อะไรอยู่ที่ศาลาเอาออกให้หมดอย่าเอามายุ่ง

ทำอะไรๆ ให้ปรึกษาเราบ้างนะ อย่ามาทำสุมสี่สุมห้า เหยียบย่ำทำลายไปหมด วัดนี้มีหัวหน้ามีผู้เป็นเจ้าของ อย่ามาทำสุมสี่สุมห้า เลอะไปหมดเวลานี้ พวกนี้มันเข้ามาเหยียบทำลายศาสนา มันไม่ได้เข้ามาส่งเสริม ไปที่ไหนเห็นเลอะๆ เทอะๆ ไปหมด จำเป็นต้องได้ไป ชี้แจงเท่าไรก็ไป ด้อมๆ ไปดูนั่นดูนี้ ดูที่ไหนเจอที่นั่นๆ เมื่อวานนี้ก็ไปเจอที่นั่น ให้เอาออก มันไปเอามาจากไหนก็ไม่รู้ ไม้พวกวัดถุนั้นละเคลื่อนโลก สกปรก ธรรมในหัวใจมันไม่มี ให้ธรรมจําในหัวใจลองดูซิ กับวัดถุเหล่านี้ต่างกันอย่างไร วัดถุเหล่านี้เหมือนบุตรเหมือนคุณ ธรรมเหมือนทองทั้งแท่ง เราอยากให้เราจับบาเพ็ญดู หัวใจเจ้าของบ้างซิ มันดูตั้งแต่ข้างนอกๆ ไม่ได้ดูข้างใน ไปที่ไหนมีแต่พวกเลอะๆ เทอะๆ ทั้งนั้น มันเอาอะไรเข้ามากองที่ศาลาข้างนอกนั้นนะ มันไม่ได้บอกนะมันชนเข้ามาๆ

พวกล้างถ้วยล้างจานเหมือนกัน มันขยันแต่กินนะพวกนี้ ล้างถ้วยล้างจานแฉวนั้นเลอะๆ เทอะๆ ตอนเย็นเรามาดู ล้างถ้วยล้างจานมันไม่ได้ล้างนะ มันกินแล้วหนีไปไหนไม่รู้อยู่แฉวนั้น เรามาดูแทบทุกเย็นนะ มาเที่ยวดูนั่นดูนี้ มันมากินเฉยๆ พวกนี้นะ มันไม่มาสนใจกับบรรดกับธรรมอะไร สนใจแต่ท้องแต่ปากเจ้าของมันดูไม่ได้นะ เข้ามาเลอะเทอะอีก ที่ล้างถ้วยล้างจาน เห็นแต่ความสกปรกเต็มไปหมด ได้นำมาพูดอยู่นี้

หลังจ้งหัน

ท่านอาจารย์คำดีท่านสอนพระ คือท่านฝึกนิสัยใหม่หมดท่านเล่าให้เราฟัง นิสัยท่านสุภาพเรียบร้อยมากที่สุดที่เราเห็นว่าท่าน เรานี้ก็ว่าเป็นนิสัยเดิมท่าน เราก็ได้ชมนิสัยท่านเรียบร้อยมากที่สุด เวลาสนิทกันนานๆ เข้ามาแล้วท่านเลยเล่าให้ฟัง ท่านบอกว่า กิริยาอาการที่ผมใช้อยู่ทุกวันนี้ผมฝึกหัดใหม่ะท่านมหา ไม่ใช่ชมนิสัยเก่าผม นี่เราได้ชมว่าท่านฝึกได้เรียบร้อยจริงๆ เป็นใหม่ขึ้นมาหมด ฝึกหัดนิสัยได้ใหม่หมดเลย แต่ก่อนผมนิสัยว่า

ให้ทันใจ ใจร้อน อะไรพอขวางขวาง อะไรพอปาปา ต้นเหตุที่จะมาให้ผมตัดสินใจ
อย่างเด็ดขาดเกิดขึ้นจากณเฑาะ ที่วัดศรัทธารวม โคราช

ท่านพักอยู่วัดศรัทธารวม เขาถวายผ้ามาแล้วณเฑาะเย็บเป็นผ้าสบง ทีนี้ณเฑาะเย็บผิด
เอามาดูก็ผิดจริง ๆ พอเห็นเย็บผ้าผิดท่านก็เลยฉีกต่อหน้าณเฑาะ ผ้าใหม่ ๆ นะ ท่านฉีกผ้า
ต่อหน้าณเฑาะเลย ท่านไม่สนใจตามนิสัยดั้งเดิมของท่านเป็นอย่างนั้น ผ้าใหม่ ๆ เย็บผิด
เท่านั้นฉีกเลย ณเฑาะไปนั่งแอบอยู่ต้นเสา ไปร้องไห้อยู่ต้นเสานั้น ท่านไปเห็นไปเจอเข้า
ณเฑาะที่เย็บผ้าผิดถูกเราทำประชดฉีกผ้านี้ ไปนั่งอยู่ข้างต้นเสาร้องไห้อยู่นั้น เลยไปสะดุด
ใจอย่างแรง ว่าณเฑาะนี้ได้ร้องไห้เสียใจหรืออะไรก็ไม่รู้แหละ เกิดจากเหตุที่เราฉีกผ้าที่ณเฑาะ
เย็บผิดนั้นต่อหน้าต่อตาณเฑาะ ณเฑาะเลยไปนั่งแอบต้นเสาร้องไห้

นั่นละท่านนำมาตัดท่าน ท่านว่าอย่างนั้น ท่านเล่าให้เราฟังเอง เรื่องเหล่านี้มันก็มี
ผิดมีพลาดได้ เย็บสบงจิ๋ว ไม่ว่าจะอะไรผิดพลาดได้ทั้งนั้น แต่ก็ไม่มีอะไรเสียหาย
ผิดพลาดก็ธรรมดา ๆ ความเสียหายมาอยู่ที่เราทำเวลานี้ เอาผ้าที่เย็บผิดนั้นนะมาฉีกต่อ
หน้าต่อตาณเฑาะ ผ้าไม่เสีย มันเสียเรา ว่าอย่างนั้นนะ นี่ถ้าเราไม่ฝึกหัดนิสัยใหม่นิสัยนี้จะ
ไปใหญ่ จะทำให้เสียพระทั้งองค์คือเราเอง ตั้งแต่นี้ต่อไปนิสัยอย่างนี้เราจะไม่เอามาใช้
เป็นอันขาด เราจะฝึกหัดนิสัยใหม่หมดเลย นิสัยเก่าตัดขาดสะบั้นไปเลย เอานิสัย
เรียบร้อยดีงามมาใช้ ท่านว่าอย่างนั้น เพราะฉะนั้นผมถึงมีนิสัยอย่างนี้ท่านมหา นิสัย
เดิมผมไม่ได้เป็นอย่างนี้ ท่านก็เล่าให้ฟัง เพราะนิสัยท่านเรียบร้อยมาก

ทีนี้ก็เกี่ยวมาถึงเราละทีนี้ เวลาจะเทศน์คือท่านไม่ดู ตั้งแต่ท่านฝึกนิสัยแล้วท่าน
ไม่เคยดูพระดูณเฑาะ ดูใครก็ตามไม่เคย เรียบตลอดเวลา เพราะท่านฝึกได้ เรียกว่าได้ร้อย
เปอร์เซ็นต์เลย ณเฑาะนั้นละเย็บผ้าผิดมาเป็นครูสอนท่านอย่างเอก ท่านว่าอย่างนั้น ทีนี้
เวลาท่านสอนพระณเฑาะของท่าน เพราะท่านไม่ดูแล้วนี่ พระทั้งหลายท่านก็เล่าให้ฟังมา
ตลอด องค์ท่านเองท่านก็เล่า ว่าก่อนเทศน์หรือว่าหลังเทศน์เรื่องของเราจะมา ไม่
อยากจะพูดว่าแทบทุกครั้ง อยากจะพูดว่าทุกครั้งไป ว่าอย่างนั้น พระณเฑาะเหล่านี้ถ้าไป
อยู่กับท่านมหาบัวแล้วไม่ถึงสามวัน ถูกท่านไล่ออกจากวัดทั้งหมด คือท่านไม่ดู แต่ท่าน
มหาบัวเป็นอย่างไร เพียงเท่านั้นก็เทียบกันแล้ว ว่าไปอยู่กับท่านไม่ถึงสามวันจะถูกท่าน
ขับไล่ออกจากวัดหมดนั่นแหละ ท่านว่าอย่างนั้น

นี่ท่านพูดเรื่องพระเรื่องณเฑาะที่จุนจันโกโรโกโสอยู่กับท่าน ท่านไม่ดู ถ้าไปอยู่กับ
ท่านมหาบัวแล้วไม่ถึงสามวัน ท่านว่า ท่านพูดจนติดปากจริง ๆ มันเป็นในจิตของท่าน
ใคร ๆ ก็เล่าให้ฟังอย่างนั้น ว่าไม่ก่อนก็หลังเทศน์เรื่องของเราจะขึ้นสอนพระอยู่ตลอด
พูดถึงเรื่องของเราขึ้นมาสอนพระ คือท่านไม่ดูแล้ว ดูก็มีแต่เราองค์เดียวดู ทีนี้ก็พอดี
นิมิตท่านสำคัญมาก ปรากฏในภาวนาไม่ผิดพลาดนะ ที่อยู่วัดศรีฐานแต่ก่อนเป็นวัดป่า

จริงๆ เขาเรียกสามเหลี่ยมไปขอนแก่นนั้นนะ ที่แยกไปทางชุมแพ แยกไปทางโคราช แยกไปทางไหน สามเหลี่ยมใหญ่นั้นนะ แต่ก่อนเป็นดงทั้งหมด วัดป่าศรีฐานอยู่ตรงนั้นแหละ

เราไปเรายังจำได้ ปีพ.ศ. ๒๔๙๕ ขโมยหนีจากหมู่เพื่อนไป หาอุบายมาเยี่ยมโยมแม่ เพราะรำคาญพระเถรธรม หาอุบายมาเยี่ยมโยมแม่ ก็มาพักอยู่กับโยมแม่เพียงสองคืนเท่านั้นเอง เราเปิดไปขอนแก่นคนเดียว ที่นี้ท่านได้นิมิตนะ ตื่นเข้ามาท่านพูดว่า เออ เมื่อคืนนี้ได้นิมิตสำคัญๆ เร็วๆ นี้แหละจะมีพระองค์สำคัญมาวัดเราจนได้ เร็วๆ นี้ นะ ท่านเลยจัดให้พระไปอยู่เวรที่ศาลา ศาลาวัดป่าศรีฐานเป็นป่าจริง ๆ จะมีพระองค์สำคัญมาให้ได้คุ้มครองกับท่านเร็วๆ นี้ เลยจัดพระมาเฝ้าศาลา ถ้ามีพระกรรมฐานมาจากที่ไหนก็ตาม อย่างไรขอให้ได้พบกับเราเสียก่อน

พอเราไป ก็ไปองค์เดียวนี้ สะพายบาตรไปองค์เดียว พระก็ไม่รู้ว่าเราเป็นใคร จำได้ว่าชื่อพระฮวด พระองค์นี้ที่ถูกท่านอาจารย์สั่งให้มาเฝ้าศาลา เฝ้าคอยดูพระกรรมฐานที่จะมาที่นี้ แล้วได้นำไปหาท่าน กราบท่าน เพราะท่านได้นิมิตว่าท่านจะได้พูดธรรมะกับองค์สำคัญๆ เร็วๆ นี้ ท่านว่าอย่างนั้น ผมก็เลยมาเฝ้าตามที่ท่านสั่ง แยกก็เล่าสะเปะสะปะไป แล้วก็ไม่มีใครเป็นใคร เราเป็นใคร เราก็มีแต่คอยหลบคอยซ่อนตลอดจะเปิดง่าย ๆ ได้เหอ ท่านก็พูดสะเปะสะปะไปตามภาษาของแก เป็นพระบวชใหม่ได้สองพรรษา

ที่นี้ว่าให้มานั่งเฝ้าศาลา เราก็ดูที่ศาลา ศาลามีสิ่งที่เป็นสาระสำคัญอะไรๆ บ้างคือท่านหาอุบายให้พระมาเฝ้าศาลา แต่มีอะไรอยู่ภายในนั้น โดยอ้างเหตุว่าพระสำคัญอย่างไรก็ได้ เราดูไปตามศาลาก็ไม่เห็นมีอะไร ถ้าว่ากระโถนก็เป็นไม้ไผ่ ไม้ไผ่ตัดเป็นกระโถนๆ เราดูไปที่ไหนไม่มีอะไร ก็คงสมเหตุสมผลแหละ เรายินัก พอคุยไปคุยมาก็ถามชื่อเรา ถามไปทำไม ก็อ้างเหตุผลดี ก็เวลาไปหาครูบาอาจารย์มีครูบาอาจารย์มาเยี่ยมนี้ไปหาท่านก็ต้องบอกชื่อบอกเสียงท่าน ถ้าไม่บอกชื่อก็ไม่ได้ ก็มีเหตุผลแล้ว ตกลงเราก็เลยบอกว่า บัว เหนอ อาจารย์มหาบัวเหอ บอกว่าใช่แล้ว โอ๊ย ท่านพูดถึงทุกวันที่ยังพันเลย

พอไปถึงท่านแล้วตอนกลางคืนคุยกัน ที่นี้ตอนเช้ามานี้ละมันขบขันนะ คือเรานี้เหมือนว่าตัวเสนียดจัญไร ไปไหนมักจะเป็นอย่างนั้น พระอยู่กับท่านก็เป็นนิสัย ครูบาอาจารย์ไม่ดูไม่ตำพระเถรก็ใช้กิริยามารยาทอิสระนั้นแหละ จะเรียกว่าโกโรโกโสสำหรับปฏิบัติดีงามก็ได้ แต่ไม่ได้เสียหาย ก็เป็นกิริยาของพระที่ครูบาอาจารย์ไม่ดูมันก็เพ่นพ่านบ้าง นี่ละที่มันชัดเจนมาก เราก็หุติ พอตอนเช้ามาท่านนั่งอยู่ตรงนั้น เป็นองค์หัวหน้า เรืองค์ที่สอง

ที่นี้เวลาพระเณรเอาปืนโตเอาหม้ออะไรเข้าไปหาท่าน เวลาเข้าไปจัดอาหารอะไรๆ ถวายที่บาตรท่าน พอพระเณรก้มหัวเข้าไปนี้ท่านกระซิบพระเณร รู้ไหมเสือนั้น ท่านว่า เสืออยู่ข้างหลังรู้ไหม ท่านกระซิบ ที่นี้เรามันหุติมันฟังได้ทุกอย่าง องค์ไหนไปก็ ตามถ้าเข้าไปหาท่านรู้ไหมเสืออยู่ข้างหลังนั้น ว่าอย่างนั้นเลย ท่านกระซิบเรื่อย กระซิบ บอกว่าเสืออยู่ข้างหลัง มันขบขันดินะ ให้ระวังนะ เสือนะนั่น องค์ไหนเข้าไปหาท่านแล้ว ออกมาก็รีบไปๆ พอวันหลังเรียบหมดวัดเลย คงกลัวเสือ มันขบขันดี

นี่ละเป็นอย่างนั้นละท่านอาจารย์คำดี เรื่องเสือ หูเราก็ดี ท่านกระซิบพระที่เข้าไปหาท่าน เตือนให้ได้สติตั้งระมัดระวังกิริยามารยาท ที่ท่านว่าเสือนะอยู่ข้างหลังรู้ไหม ก็เสือแบบนั้นละ มันขบขัน พอวันหลังมานี้เรียบหมดวัดเลยพระ มันหากเป็นเองของมันนั้นละ พูดถึงเรื่องท่านอาจารย์คำดี เวลาท่านเทศนาว่าการตั้งแต่ท่านฝึกหัดนิสัยใหม่ เรียบร้อยแล้วท่านไม่เคยดูเคยตำใครเลย กิริยานี้เรียบเหมือนผ้าพับไว้ คนที่ยังไม่เคย รู้จักนิสัยเดิมท่านต้องยอมรับว่าท่านสุภาพมาก เวลาท่านเล่าให้ฟังถึงได้รู้เรื่อง

อย่างเราเนี่ย เราก็ยอมรับทันทีว่าท่านสุภาพมาก แต่เวลาท่านเล่าให้ฟังท่านฝึก นั้น ฝึกได้ร้อยเปอร์เซ็นต์คือท่านอาจารย์คำดี กิริยาดูว่ากล่าวไม่มีเลย เพราะฉะนั้น ท่านถึงมีก๊กเอาเรื่องเราขึ้นในท่ามกลางสงฆ์เสมอ ก่อนเทศน์บ้าง ที่หลังเทศน์บ้าง ยกเราเป็นคติตัวอย่าง พูดง่าย ๆ ว่าอย่างนั้น ท่านอาจารย์มหาบัวท่านเป็นพระที่จริงจังต่อ หลักธรรมหลักวินัย เคลื่อนคลาดไม่ได้ เรียบร้อยหมดทุกอย่าง ท่านก็ชี้แจงให้ฟังอย่าง นั้นเรื่อย ๆ แล้วดุเด็ดทุกอย่าง เพราะฉะนั้นเวลาพระเณรเข้ามาท่านตอจนถึงหันท่านถึง กระซิบว่าเสืออยู่ข้างหลัง เสือรู้ไหม เสือแบบนี้แหละ เข้าใจไหม เสืออยู่ข้างหลังรู้ไหม พอวันหลังมานี้พระเณรเรียบหมดเลย

อันนี้เราก็ยอมรับว่าเป็นความจริง มันมาเลอะๆ เทอะๆ ที่วัดป่าบ้านดาด เลอะจริง ๆ มันมีอะไรพาให้เลอะ ดูเอา อยู่แต่ก่อนเป็นอย่างที่ว่า เคลื่อนคลาดอะไรไม่ได้เลย แม่นยำๆ เต็ดขาด ถูกต้องตามหลักธรรมหลักวินัย ไม่คลาดเคลื่อนเลย เรียบตลอด ประกติที่เคยปฏิบัติมาและนำเพื่อนฝูงมาก็แบบนั้น ที่นี้มาที่นี้มันเลยเลอะเทอะไปหมด (มีรถบรรทุกกำลังนำของมาลงที่โกดัง) รถใครไปจอดอยู่ที่ข้างๆ คราว ให้เอารถออก ข้างครานั้น มีรถใหญ่จะเข้ามันเข้าไม่ได้นะ รถใครจอดอยู่ข้างครานั้นให้ถอยออก เตี้ยวันนี้ เตี้ยรถใหญ่จะเข้าไปหาโกดังบรรทุกสิ่งของ คนอื่นบอกไม่ได้ละ ต้องบอกว่า เสือนะบอก ต้องบอกให้ว่าเสือละบอกมันถึงได้ ถ้าว่าเสือละกลัว

ท่านอาจารย์คำดีท่านกระซิบพระ เรายังไม่ลืม พระเณรก็เข้าไปหาท่านจัดหม้อ นั้นหม้อนี้ ท่านกระซิบ เราไม่ลืม ก็หูเราติดอยู่เนี่ย เสือนะนั่น ให้ระวังนะเสือ โห้ เรายังก็เป็น เสือทั้งตัวหรือเนี่ย ระวังนะเสือ ท่านกระซิบกับพระ ท่านว่าเราจะไม่ได้ยิน ก็เราหูดีเราฟัง

ทุกอย่าง พระองค์ไหนเข้ามานั้นแล้วออกไปเรื่อยๆ เลย ท่านกระซิบพระมา ที่นี้วัน
หลังมาเรียบทั้งวัดเลย คือท่านไม่ดู เรามันนักดูนักเด็ด มันก็เข้ากันไม่ได้ อย่างที่ว่าเสื่อ
ก็เสื่อแบบนี้ เสื่อแบบที่ว่า เสื่อรู้ไหม ขบขันดี

รถเข้าไปแล้วเหอ จะชนของเข้าไปในโกดัง เพราะโกดังนี้ของเต็มตลอดนะ
เรียกว่าโรงพยาบาลเป็นที่หนึ่ง ของสำหรับโรงพยาบาลต่างๆ ที่มาประจำวันๆ เมื่อวาน
นี้ก็ดูเหมือนสี่หรือห้าโรง อย่างนั้นเป็นประจำ วันละสี่โรงห้าโรงๆ ที่สูงสุดแค่เก้าโรง วัน
หนึ่งที่มารับเอามากที่สุด เก้าโรงลงมาไม่ถึงสิบโรง เป็นประจำ เมื่อวานนี้ก็ดูเหมือนสี่
โรง เมื่อวานนี้เราไปจังหวัดชัยภูมิ อำเภอคอนสวรรค์ ไปไกล แต่ไม่ถึงชัยภูมิ เอาของไป
ส่ง

เราไม่ลงรถนะ ไม่ว่าจะไปโรงพยาบาลใด เขานิมนต์ให้ลงไม่ลง เขาก็รู้ม ปูเสื่อปู
อะไร เราก็นั่งอยู่บนรถให้ชนของออก พอชนของออกหมดแล้วเราก็ไปเลย ไม่ลงนะ ไม่
ว่าไปโรงพยาบาลไหนเหมือนกันหมด ก็จะลงหาอะไร ถ้างงไปนี้คุยไม้กัน มันจะตาย
เพราะเราเบื่อแล้ว เห็นไหมนี่พูดกับแขกกับคนตั้งแต่ตื่นนอน แล้วไปนั้นยังจะไปไม้
อีก มันก็ตายละซี จึงไม่ลง บางทีก็บอกว่าไม่ลง โรงพยาบาลสู้รถเราไม่ได้ ไปอย่างนั้นก็
มี แต่ไม่บอกนะเงื่อน เหตุผลเป็นยังไง ไม่ลงโรงพยาบาลสู้รถเราไม่ได้ ไปเลย จะ
หมายความว่าอย่างไรเขาไม่เข้าใจ แต่เรามีความหมาย คือรถเราไม่ต้องลง ถ้าไปลง
โรงพยาบาลต้องลงแล้วต้องขึ้น ตะเกียกตะกายจะตาย เพราะฉะนั้นจึงว่าโรงพยาบาลสู้
รถเราไม่ได้ เรานั่งอยู่ในรถเราไม่ต้องลง มันก็สบาย อันนี้ดีกว่านั้น นั่นความหมาย
เท่านั้นแหละไม่เอามาก ไปไหนจึงไม่ลง ไปเรื่อยๆ

วันธรรมดาไปโรงพยาบาล ถ้าวันเสาร์-อาทิตย์มักจะไปตามวัด ถ้าวันราชการไป
ตามโรงพยาบาล วันนี้ไปโรงนั้น วันนั้นไปโรงนั้น เมื่อวานนี้ไปคอนสวรรค์ จังหวัด
ชัยภูมิ ไกล ทาง ๒๐๐ กว่ากิโล รถวิ่ง ๒ ชั่วโมง ๒๐ นาที รถเรามันแข็งแรงด้วย วิ่งเร็ว
เท่าไรก็ได้ (รถมาเมื่อคืนเอาข้าวสารเหนียว ๓๐๐ ข้าวเจ้า ๓๐๐ โรงสี่เหลี่ยมศักดิ์ อุดร)
ถึงเขาไม่มาก็ตาม เราจะขาดไม่ได้เลย ต้องให้เต็มโกดังตลอด ทุกอย่างที่เรাজัดไว้เพื่อ
โรงพยาบาล ที่เป็นพื้นฐานก็คือ น้ำปลา น้ำมันพืช ขนมหั้ว น้ำตาล นี่เป็นพื้นฐานให้ได้
ทุกคันรถเลย เราจำได้เท่านั้น

(พวกสี่ขาที่วิจะขอสัมภาษณ์ลูกศิษย์ในวัดเป็นอย่างไร) สัมภาษณ์อะไร พวก
หนังสือพิมพ์มันหากินนะ เราไม่ได้หากิน เราหาธรรม อะไรอย่าบอกสี่สี่สี่ห้าห้า
ไม่ได้นะพวกนี้ เราเข้าในธรรมแล้วเป็นเรื่องธรรมไปเลย อย่าให้เรื่องโลกเข้ามาแฝง
เข้าใจ เราไม่ยากละกับใครก็ดี ไม่ยากทั้งนั้น ราบไปเลยทั่วแดนโลกธาตุ อ้าว พูดจริงๆ
ที่เราพูดอยู่นี้เราไม่มีอะไรกับโลกธาตุนี่เลย เหนือไปหมด ธรรมทั้งหลายเหนือหมด

เพราะฉะนั้นการพูดท่านทั้งหลายก็ฟังเอาซิ สำเนียงหรือสำนวนโวหารการพูดการจามี สะทกสะท้านห้วนไหวที่ตรงไหน ก็คือว่าไม่มีวางั้นเถอะ เนื้อหมดทุกอย่าง พูดออกมา นี้ด้วยความเมตตาล้วนๆ ไม่ได้มีกิเลสที่แฝงว่าเป็นอำนาจบาตรหลวงป่าๆ เกื่อนๆ มา ด้วยเลย ไม่มี มีแต่เรื่องอรรถเรื่องธรรม จะเด็ดจะขาด เฉียบขาดขนาดไหน เป็นเรื่อง ของอรรถของธรรมที่จะเป็นประโยชน์แก่โลกเท่านั้นแหละ ที่นี้ให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz